

ner gaa ud for at søge Arbejde med et Par Rigsdaler. Hvor de Bedkommende have faaet Pengene fra, kan jeg naturligvis ikke sige, men jeg gjentager lige over for det ærede Medlem, at om det omtalte Forhold maaske ikke har fundet Sted i de sidste Par Aar, hvad jeg ikke tør paastaa, det har, har jeg dog i min Praxis som Politimester ikke een men mange Gange anholdt Ladegaardslemmer som Løsgængere, der have været forsynede med Paa fra Kjøbenhavn, som løb paa, at den og den Person gaar ud og søger Arbejde. Altsaa det, jeg urgerer, er, at saadanne Personer ikke skulde have Lov til at gaa, før Fattigbestyrelsen eller rettere Politiet havde overbevist sig om, at den Paagældende kunde faae Arbejde paa et bestemt Sted. Hvorvidt dette nu overholdes i Kjøbenhavn, tør jeg ikke sige, men at det er en Regel, som ikke i Almindelighed overholdes, er jeg overbevist om, og jeg skal dokumentere med ikke eet, men tyve Tilfælde, at en Person, naar han melder sig og siger, at han har lidt Skilling paa Kommen, faaer Lov til at gaa ud under Form af at søge Arbejde eller under den Form, som meget ofte findes i Legitimationsbeviserne, at han angiver at kunne faae Arbejde der og der, uden at Fattigvæsenet har skrevet til det paagældende Sted og overbevist sig om, at det er Sandhed, han har sagt. Jeg vil ikke dermed lægge nogen Skyld enten paa den kjøbenhavnske Fattigbestyrelse eller paa nogen Anden, men at Forholdet er saadant, er der Ingen, der skal afdisputere mig; thi Skylden for en stor Del af den Paagældende, vi have, ligger desværre i den Lethed, hvormed de Bedkommende kunne sjerne sig fra Forsørgelsesstedet, blot under Forgivende af, at de kunne faae Arbejde andetsteds, og det er ingenlunde — jeg skal være fuldstændig upartist — Fattigbestyrelserne alene, nei, det er desværre ogsaa Politivæbningerne, som dette kan tilregnes. Man har Exempler paa, at naar Personer ere hjemskreene og komme til en By paa Ruten og sige, at de kunne faae Arbejde der eller i en anden By, som ligger i Nærheden, om just ikke paa Ruten, have Politimestrene været godmodige nok til at annullere Hjemskrivningen og ladet dem spadseres paany. Det er en Svaghed ved hele vort Omløbsvæsen, dette mindre korrekte Tilsyn fra Politiets Side, og den endnu mindre Omhu fra Fattigvæsenets Side med, saaledes som der staar i den Forordning, der handles herom, nemlig Forordningen af 10de December 1828, forinden det tillades en saadan Person at reise, at forvise sig om, at han ikke vil falde det Offentlige eller det Almene til Byrde ved den forehavende Reise. Naalaget om at slaffe sig saadan Forvisning efterkommes kun i faare ringe Grad, thi naar et Menneſte har en Rigsdaler eller to, lader man ham reise, skjøndt det jo er vitterligt, at saadan et Par Skilling ikke staar til til mere end nogle faa Dage. Det er vitterligt, at Folk, der ere forførgelsesberettigede i Kjøbenhavn,

og som ere komne ud fra Ladegaarden, spadserer omkring 3, 4, 5 Uger uden at have haft Arbejde noget Sted, indtil de blive optagne og straffede for Løsgængeri.

Formanden: Hvad der i denne Henseende maatte være Skik eller Ufrik, staar ikke i saa nøie Forbindelse med de foreliggende Endringsforslag, at det er værdt at forfølge det videre.

Ordføreren: Jeg vil ligesom det ærede 12te kongevalgte Medlem (Kaiser) tillade mig at anbefale den høitærede Indenrigsministers Endringsforslag under Nr. 6. Det forekommer mig, at det ærede Udvalg har vist lidt vel megen Omhu for Kommunen med Hensyn til dens Ret til at fordrø den, der nyder Fattigunderstøttelse, umyndiggjort, naar Udvalget ikke samtidigt dermed har forbeholdt den samme Ret for dem, hvem det i Henshold til Lovens § 12 kan blive paalagt at yde et aarligt Bidrag til deres Paarørendes Underholdning. Jeg mener, at der i saa Henseende maatte være den samme Ret for disse Personer som for Kommunen, og da Udvalget ikke har stille noget dertil sigtende Forslag, skal jeg tillade mig at foreslaa at stemme for det nævnte Endringsforslag, for at de tvende Parter kunne blive stillede lige.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun med Hensyn til mit Endringsforslag under Nr. 2 sige, at jeg ikke kan erkjende, at dette Forslag skulde have nogenſomhelst skadelig Indflydelse, i alt Fald ikke nogen Indflydelse, der i ringeste Maade skulde kunne bringe til at fravaade Forslagets Vedtagelse; thi Bestemmelsen giver ikke den Længende nogen Ret, som han ikke har for Dieblisset, og Erfaringen viser, at denne Ret ikke benyttes ret ofte. Naar jeg imidlertid ønsker Forslaget vedtaget, er det, fordi jeg ikke har den ubetingede Tillid, som maaske nogle ærede Medlemmer af Udvalget have, til, at den Fattige altid bliver behandlet med den fornødne Humanitet og det fornødne Hensyn til hans Person. Derfor ønsker jeg, naar Taleren er om en saa extraordinær Forsørgelse som den tillige at berøves Friheden, at den Bedkommende i alt Fald skal beholde det Netsmiddel at kunne lade andre mindre interesserede Parter afgjøre, hvorvidt der i det givne Tilfælde har været Grund til at benytte denne Forsørgelsesmaade eller ikke. Jeg tror slet ikke, at det skulde være saa umuligt for Amtsrådet, som jo vil være det, der i de fleste Tilfælde vil komme til at jøgere herover, naar det har sine Tilsynsmænd, at komme til fuld Kundskab om, hvilke Motiver der har været de ledende for det lokale Tilsyn, til at anbringe eller holde en Mand paa en Forsørgelsesanstalt. Jeg tror ikke, at det har nogenſomhelst Banſtelighed, jeg kan ikke bevolige mig med, at den Paagældende kan klage til Tilsynet. Jeg maa forlange, at